

tiltræde; det ene er Ændringsforslaget under Nr. 22 til § 84, hvorved Stedstillaget forhøjes i ganske væsentlig Grad, med 180 Kr. i København, med 120 Kr. i de større Købstæder og med 90 Kr. i de mindre, samt Ændringsforslaget under Nr. 32 til § 100, hvorved Konjunkturtillæget forhøjes med 150 Kr. for samtlige Tjenestemænd. Disse to Ændringsforslag maa jeg af to Grunde anbefale at stemme imod, for det første, fordi jeg mener, at de foreslaaede Lønninger er fuldt forsvarlige overfor Tjenestemændene, og for det andet, fordi disse to Ændringer vil paabyrde Statskassen en aarlig Merudgift paa 11—12 Mill. Kr. Jeg mener, at jeg under de nuværende Forhold og under Hensyn til den Tilstand, i hvilken vore Finanser for Øjeblikket befinder sig, ikke kan forsvare at gaa med til at foreslaa en saa stor Forøgelse af de allerede meget store Udgifter, der paabyrdes Statskassen ved Gennemførelsen af dette Lovforslag, og som af Finansministeren ved første Behandling var opgjorte til at ville udgøre ca. 60 Mill. Kr. udover, hvad der i Øjeblikket ydes til samtlige Statstjenestemænd.

Derimod har vi været med til at stille og vil ogsaa anbefale at stemme for Ændringsforslaget til § 92 angaaende Forøgelsen af Dyrtidstillæget. Det var Forudsætningen for Lønningskommissionens Arbejde og Indstilling, at dette Dyrtidstillæg skulde staa i Forhold til de virkelige Priser paa Livsforbrødenheder. Det har nu vist sig, at Priserne siden den Tid, desværre kan man gerne sige, er steget yderligere, og der er desværre ikke Udsigt til, at de i en nær Fremtid vil gaa ned igen. Det er en Pligt for Rigsdagen at være med til at bøde paa de Vanskeligheder, som derved paalægges samtlige Statstjenestemænd, særlig Familieforsørgere, og vi er derfor gaaet med til at foreslaa, at de 540 Kr. i Dyrtidstillæg til alle gifte Tjenestemænd eller til alle dem, som falder ind under dette Begreb, straks forhøjes til 702 Kr., det Maksimum, der var opstillet i Lovforslaget, og at man stryger Begrænsningen, saaledes at Dyrtidstillæget, hvis Priserne skulde vise sig vedblivende at gaa op, da ogsaa stiger. De 5—6 Mill. Kr.s Merudgift, som jeg antager det vilde andrage, anser vi det for forsvarligt og nødvendigt for

Rigsdagen at gaa med til, men derudover mener Mindretallet ikke at kunne forsvare at paalægge Statskassen Udgifter. Vi maa ogsaa tage Hensyn til, hvorledes Forholdene er ude i Befolkningen, og jeg tror, at de Lønninger, som herigennem ydes Tjenestemandsklasserne, er fuldt ud forsvarlige og ogsaa fuldt ud staaar paa Højde med de Indtægter, som tilsvarende Befolkningslag udenfor Tjenestemændenes Kreds har, saaledes at de kan være tjente med det, og saaledes at der ikke er Grund til at gaa med til større Krav.

Der er to Ændringsforslag, som ogsaa er stillede af Flertallet, nemlig Nr. 26 og 33, der staaer i Forbindelse med dem, jeg nævnedes før. Mindretallet har i og for sig ikke nogen principiel Indvending at gøre mod disse Ændringsforslag, og jeg kan derfor tilraade, at man stemmer for dem. Jeg tilraader altsaa kun at stemme imod Ændringsforslagene Nr. 22 og 32. Selv om de bortfalder, er det vor Opfattelse, at Lovforslaget byder fuldt ud forsvarlige Lønninger for Statens Tjenestemænd, Lønninger, som de kan være tjente med at modtage, og som Rigsdagen kan være bekendt at byde.

Laurits Jensen: Ved første Behandling af det foreliggende Lovforslag udtalte jeg mig udførligt angaaende § 44 i Lovforslaget og skal henholde mig til mine Udtalelser den Gang. Den højtærede Minister saavel som enkelte af Ordførerne hævdede overfor mine Betragtninger, at dette Spørgsmaal kun var af meget ringe Betydning, og at det kun drejede sig om enkelte Tilfælde. De Organisationer og den Samfundsklasse, jeg har den Ære at repræsentere i dette høje Ting, har en helt anden Opfattelse end den, den højtærede Minister og enkelte af Ordførerne har udtalt, og det er paa Baggrund deraf, at jeg har tilladt mig ved denne anden Behandling at stille et Ændringsforslag. Jeg haaber, at dette Ændringsforslags Vedtagelse maa kunne udjævne den Uenighed, der har været om dette Spørgsmaal. Naar Ministeren og dette høje Tings Flertal mener, at det kun er en betydningsløs Sag, og vi for vort Vedkommende betragter den som en afgørende og vigtig Sag, vil jeg haabe, at samtlige Partier i Rigs-